

การวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

การวิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนคร" นี้ ยังไม่มีผู้ใดทำมาก่อน แต่มีวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เป็นวงกว้าง เกี่ยวข้องกับผู้หลายฉบับ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า หากจะได้นำผลงานค้นคว้าของบุคคลอื่นที่มีส่วนสัมพันธ์และใกล้เคียงกับการวิจัยเรื่องนี้มากล่าวไว้ ผู้อ่านก็จะได้ทราบผลงานเพิ่มเติมและเห็นความสำคัญของการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษจากการวิจัยของบุคคลต่าง ๆ เพื่อจะได้ช่วยพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น สำหรับผู้ที่สนใจทางด้านวิชาภาษาอังกฤษก็จะได้ทำการค้นคว้าศึกษาต่อไปได้

การวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ มีดังจะกล่าวต่อไปนี้

พ.ศ. ๒๕๕๓ Duangduen Panyarachun* ได้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "Teaching English as a Foreign Language (Matayom I - VI)" สรุปได้ว่า ปัญหาสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยม คือการขาดครูที่ได้รับการอบรมในด้านการสอน (Trained Teachers) ซึ่งต้องการการแก้ไขโดยด่วน เพราะครูที่ได้รับการฝึกอบรมมาช่วยจะทราบถึงวิธีที่จะปรับปรุงสิ่งแวดล้อมของห้องเรียนให้ดีขึ้น และเหมาะสมขึ้นได้ แม้ว่าจะไม่สามารถลดจำนวนนักเรียนในชั้นได้ และปัญหาอีกประการหนึ่งคือ โรงเรียนส่วนมากยังมีวัสดุสนับสนุนอุปกรณ์ไม่เพียงพอที่จะใช้ในด้านการฝึกทักษะของภาษา เช่น Language Lab ที่ประกอบด้วยเครื่องมือทันสมัย เป็นต้น นอกจากนั้นยังขาดแหล่งข้อมูลที่นำหนังสือภาษาอังกฤษที่ดี ๆ มากพอ ผู้เขียนได้เสนอแนะว่า ครูสอนภาษาอังกฤษ ควรจะมี

- ๑. ความรู้ภาษาอังกฤษดี

* Duangduen Panyarachun "Teaching English as a Foreign Language (Matayom I - VI) (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๕๓) ๕๓ หน้า

๒. ประสิทธิภาพทางการสอน

๓. ความรู้ในการใช้วัสดุการสอนต่าง ๆ

สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษที่เป็นไทยนั้นสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาหาความรู้ทางภาษาอังกฤษ อยู่เสมอ เพื่อเป็นแบบที่ศิโรตถ์นักเรียนได้ต่อไป

Tasaniya Silthornvisudhi^๒ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "Application

of Modern Methods of Teaching English in Matayom IV-VI" ในปีพ.ศ. ๒๔๕๕

สรุปได้ว่า ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษจำเป็นต้องทราบวิธีสอนต่าง ๆ สามารถเลือกวิธีสอนอย่างฉลาดให้เหมาะกับบทเรียนและนักเรียนที่สอน ควบการเข้าใจในสิ่งที่สอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรทราบและเข้าใจปัญหาของนักเรียน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว ครูสอนภาษาอังกฤษและนักเรียนควรวางแผนงานร่วมกัน เพื่อกำจัดอุปสรรคต่าง ๆ ให้หมดไป

ในปีเดียวกันนี้ Uraiwan Rakspolmueng^๓ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "The

Teaching of English to Thai Boys and Girls in the Preparatory School

สรุปได้ว่า งานสอนภาษาอังกฤษเป็นงานหนักและต้องอาศัยความอดทนมาก ครูที่สอนวิชานี้จะต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษอย่างดีเพื่อเป็นตัวอย่างให้นักเรียน และเนื่องจากการเรียนภาษาอังกฤษต้องอาศัยการฝึกหัดอยู่เสมอจนเกิดความคล่อง คั่งนั้นทางโรงเรียนจึงควรมีสตัมภ์สนอุปกรณ์ และห้องภาษาอังกฤษที่เหมาะสม

^๒Tasaniya Silthornvisudhi "Application of Modern Methods of Teaching English in Matayom IV-VI" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๔๕๕) ๔๘ หน้า

^๓Uraiwan Rakspolmueng "The Teaching of English to Thai Boys and Girls in the Preparatory School" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๐) ๓๔ หน้า

พ.ศ. ๒๕๐๐ Pinye Satorn ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "English Teaching in Matayom One" สรุปได้ว่า ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษเกิดจาก

- ๑. วิชาครูสอนภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพดี
- ๒. วิชาหนังสือแบบเรียนและคู่มือครู
- ๓. เด็กไทยที่อายุ ไม่เกิน ๑๖ แสดงความนึกเห็นหรือตอบคำถาม เพราะกลัวว่า

ที่เข้าไปนั้นผิด

๔. วิชาความร่วมมือระหว่างครูสอนวิชาภาษาอังกฤษด้วยกัน ครูต่างคนต่างก็สอนไปตามหน้าที่ ไม่มีการอภิปรายหรือปรึกษากันหรือเพื่อนัดไขปัญหาการเรียน การสอนระหว่างครูที่สอนภาษาอังกฤษด้วยกัน

ในปีเดียวกันนี้ เขาว่าลักษณะ ๓ นกร ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "วิธีส่งเสริมเด็กในชั้นมัธยมปลายให้มีประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษ" สรุปได้ว่า ครูส่วนมากยังไม่มี ความถนัด และความเข้าใจในลวิธีสอนตลอดจนการใช้อุปกรณ์การสอนเพียงพอ

ใน พ.ศ. ๒๕๐๒ วรวิ นันทวิสัย ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "จุดประสงค์ของการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย" สรุปได้ว่า การเรียน การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีจุดประสงค์แตกต่างกันตามกาลสมัย ในสมัยแรกคือ สมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวนั้น เรียนภาษาอังกฤษเพื่อไม่ให้เสียเปรียบเวลาศึกษากลับฝรั่ง วิธีสอนจึงเป็นแบบ "The Direct Method" โดยมีครูซึ่งเป็นเจ้าของภาษาเป็นผู้สอน ต่อมาจุดประสงค์

“Pinye Satorn "English Teaching in Matayom One" (วิทยานิพนธ์ครูศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๐) ๑๔ หน้า

“เขาว่าลักษณะ ๓ นกร "วิธีส่งเสริมเด็กในชั้นมัธยมปลายให้มีประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษ" (วิทยานิพนธ์ครูศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๐) ๕๖ หน้า

“วรวิ นันทวิสัย "จุดประสงค์ของการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย" (วิทยานิพนธ์ครูศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๒) ๖๐ หน้า

ในการเรียนได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นเรียนเพื่อให้สามารถเขียนภาษาอังกฤษติดต่อกับชาวต่างประเทศได้ ทำให้วิธีสอนต้องเปลี่ยนตามไปด้วย คือใช้วิธีสอนแบบ "The Grammar Translation Method" คือ เน้นทางหลักไวยากรณ์ แปล อ่าน เขียน และคัดลายมือ ท้อมา เห็นว่าการเรียนภาษาควรเรียนภาษาพูดได้เท่ากับภาษาเขียน จึงหันมาใช้วิธีสอนแบบ "The Aural Oral Approach" คือมุ่งฝึกทักษะทั้ง ๔ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้สัมพันธ์กัน วัชรวิ นันทวิสัย ได้เสนอแนะว่า การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันควรใช้วิธีสอนแบบ "The Aural Oral Approach" ควบคู่กับการจัดอบรมครูเกี่ยวกับวิธีสอนแบบดังกล่าว เพื่อให้การสอนแนวนั้นแพร่หลายยิ่งขึ้น นอกจากนี้ทางโรงเรียนควรจัดให้มีชมรมภาษาอังกฤษ (English Club) เพื่อเร้าให้นักเรียนสนใจในวิชาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

ในปีเดียวกันนี้ ทศนิยม อ่องไพบูลย์^๑ ได้ใช้แบบสอบถามวิจัยเรื่อง "การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนจากเด็กชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร" เพื่อค้นหาอุปสรรคในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร โดยใช้โรงเรียนรัฐบาลทั้งหมด ๕ โรงเรียน เป็นโรงเรียนรัฐบาลชาย ๒ โรงเรียน โรงเรียนรัฐบาลหญิง ๒ โรงเรียน และโรงเรียนสหศึกษา ๑ โรงเรียน สรุปผลเฉพาะเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษได้ว่า นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษในบรรดาวิชาในหมวดกลาง ๆ คือ เป็นร้อยละ ๖๘.๖ เป็นนักเรียนชายที่ไม่ชอบเรียนร้อยละ ๓๕.๔ นักเรียนหญิงที่ไม่ชอบเรียนร้อยละ ๖๘.๔ โดยเมื่อกักตักคือวิชาภาษาอังกฤษ ดังนี้ คือ

๑. ลูกรู้การบ้านมาก
๒. ครูสอนไม่ทำให้ไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง
๓. ไม่เข้าใจวิชาที่มาแก่ตน
๔. ไม่ชอบครูที่สอน

^๑ ทศนิยม อ่องไพบูลย์ "การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนจากเด็กชั้นมัธยมปลายโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๒) ๗๖ หน้า

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ อีกเช่นกัน สุขมาลัย บุคอรานนท์^๔ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนวทางสอนศัพท์เพื่อที่จะส่งเสริมความเข้าใจและการแสดงออกเป็นภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมปลาย" สรุปได้ว่า วิธีสอนศัพท์แบบเดิม คือครูให้นักเรียนจกศัพท์และคำแปลเป็นภาษาไทย เป็นคำ ๆ ไป เช่น

This = นี้
is = เป็น, อยู่

ฯลฯ

แล้วครูแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยให้นักเรียนฟังนั้น ทำให้เกิดปัญหา คือ

๑. นักเรียนออกเสียงและสะกดไม่ถูก
๒. นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูก เพราะจำคำแปลเป็นคำ ๆ
๓. นักเรียนไม่รู้จักใช้ *cultural expression* ว่า ควรใช้เมื่อใด ในสถานการณ์

ใด

สาเหตุของปัญหาเหล่านี้ เนื่องมาจาก

๑. นักเรียนเรียนโดยอาศัยความจำจากการฟังฝ่ายเดียว
๒. การสอนแปล และไวยากรณ์ แบบเก่า นักเรียนต้องเรียนโดยการทำจำศัพท์และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ
๓. ไม่มีอุปกรณ์ และกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนทอ
๔. แบบเรียนที่ใช้ไม่เหมาะสมสำหรับนักเรียนไทย เพราะผู้เขียนเขียนสำหรับนักเรียนต่างประเทศ

ใน พ.ศ. ๒๕๐๓ เจตนิ ไชยศึกษิต^๕ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาครูในโรงเรียนราษฎร์" เพื่อค้นหาปัญหาครูโรงเรียนราษฎร์เกี่ยวกับปัญหาทางค่านิยมวิชา

^๔ สุขมาลัย บุคอรานนท์ "แนวทางสอนศัพท์เพื่อที่จะส่งเสริมความเข้าใจและการแสดงออกเป็นภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมปลาย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๒) ๑๗๖ หน้า

^๕ เจตนิ ไชยศึกษิต "การสำรวจปัญหาครูในโรงเรียนราษฎร์" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓) ๔๕ หน้า

การ สวัสดิการและทั่ว ๆ ไป เพื่อเป็นแนวทางปรับปรุงครูในโรงเรียนราษฎร์ต่อไป โดยได้
 ข้อมูลจากครูโรงเรียนราษฎร์ ๑๐ แห่ง จำนวนประชากรครู ๔๐ คน และพบว่า วุฒิ และ
 ความสามารถของครูอยู่ในเกณฑ์ แคร์วโมงสอนมีมากเกินไป ทศนคกคือการเป็นครูโรงเรียน
 ราษฎร์ก็เฉพาะ คอการสอนเท่านั้น ในคานบริการที่ครูโรงเรียนราษฎร์ได้รับจากกระทรวงมีน้อย
 มาก โดยเฉพาะในคานสวัสดิการและบริการ สำหรับความสัมพันธ์กับเพื่อนครูด้วยกันอยู่ใน
 เกณฑ์ ส่วนอัตราค่าจ้างและวิธีขึ้นเงินเดือนยังไม่แน่นอน ผู้วิจัยได้เสนอว่า กระทรวงศึกษา
 ธิการควรส่งเสริมและช่วยครูทั้งทางคานวิชาการและสวัสดิการ

นภาพันท์ ยมาถัย ๑๐ โควิจัยเรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้ที่เริ่มเรียนในชั้น
 มัธยมต้นในประเทศไทย" ในปีเดียวกันนี้ และพบว่าครูจำนวน ๒๐ คน จากจำนวน ๔๐
 คน ไม่มีพื้นฐานในการสอนภาษาอังกฤษพอ และไม่เคยได้รับการศึกษาอบรมเกี่ยวกับระเบียบ
 วิธีสอนมาก่อน ครูมีขอบคพรองเกี่ยวกับภาษามากกว่าวิธีสอน ครูส่วนมากสนใจในการศึกษาหา
 ความรู้เพิ่มเติมส่วนตัว

หลังจากที่ครูได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนแล้ว พบว่าครูร้อยละ ๔๕.๐ ใช้วิธีสอนแบบ
 "Aural Oral Approach" แต่ยังมีครูส่วนน้อยที่ยังเข้าใจผิด ผู้วิจัยพบว่าครูสอนภาษา
 อังกฤษสนใจและคองการโครับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนแบบนี้มาก

ใน พ.ศ. ๒๕๐๓ อีกเช่นกัน ปวีณา สัจจพันธ์ ๑๑ ได้ส่งแบบสอบถามสำรวจฐานะ
 ของครูโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนครและธนบุรี จำนวน ๓๔ โรงเรียน เป็นโรงเรียน
 ราษฎร์ที่ยังไม่ได้รับรองวิทยฐานะทั้งหมด ๒๐ โรงเรียน รวม ๒๕๕ ฉบับ โคลิศ ๑๑๑๐ ฉบับ

๑๐ นภาพันท์ ยมาถัย "การสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้ที่เริ่มเรียนในชั้นมัธยมต้นในประเทศไทย"
 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓)
 ๒๔๔ หน้า

๑๑ ปวีณา สัจจพันธ์ "การสำรวจฐานะของครูโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนครและ
 ธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓)
 ๑๐๕ หน้า

สรุปได้ว่า ครูโรงเรียนราษฎร์มีเศรษฐกิจอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากครูโรงเรียนราษฎร์ไม่มีหลักประกันทางอาชีพเพียงพอ ขาดบริการและสวัสดิการสำหรับครู ครูโรงเรียนราษฎร์ส่วนมากมีอายุน้อย และเป็นโสด เพราะไม่คิดจะยึดถือเป็นอาชีพถาวร และส่วนมากมีวุฒิค่า ผู้วิจัยได้เสนอว่า การแก้ไขปัญหาคือจะต้องแก้ไขจากทุก ๆ ด้าน คือ การยอมรับรับรองและร่วมมือกันแก้ไขทุกฝ่าย

ในปีเดียวกันนี้ บุคคิ สงค์ทิพย์^{๑๒} ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ภาษาอังกฤษประจำวันสำหรับนักเรียนไทย" สรุปได้ว่า ความมุ่งหมายในการเรียนภาษาอังกฤษ ได้มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอเพื่อให้เหมาะสมกับกาลสมัย สำหรับการสอนในปัจจุบันมีจุดมุ่งหมายที่จะให้นักเรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เนื่องจากนักเรียนแต่ละระดับมีความแตกต่างกัน ครูผู้สอนจึงต้องสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนแต่ละระดับ เพื่อสนองวัตถุประสงค์ที่จะให้นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ แต่ผลปรากฏว่าวิธีสอนที่ใช้ในปัจจุบันส่วนมาก นักเรียนไม่สามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์ได้ ผู้วิจัยเสนอว่า ควรนำวิธีสอนแบบ "The Aural Oral Approach" ซึ่งเน้นการสอนโดยอาศัยหลักทางภาษาศาสตร์มาใช้

วรนุช รัตนประสิทธิ์^{๑๓} ได้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา" ในปี พ.ศ. ๒๕๐๓ โดยวิธีสังเกต และสอบถามจากครูผู้สอน และพบว่า ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนต่าง ๆ เนื่องมาจาก

๑. ปัญหาเกี่ยวกับครู

ครูส่วนมากไม่ได้รับการศึกษามาสำหรับสอนภาษาอังกฤษเพียงแต่มีความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในด้านวิธีสอนพบว่า ครูส่วนมากเป็นฝ่ายพูด และ

^{๑๒} บุคคิ สงค์ทิพย์ "ภาษาอังกฤษประจำวันสำหรับนักเรียนไทย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓) ๘๓ หน้า

^{๑๓} วรนุช รัตนประสิทธิ์ "การสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓) ๗๖ หน้า

สอนไปตามหนังสือ นักเรียนมีหน้าที่รับฟัง และท่องจำเท่านั้น ในการสอนครูใช้วิธีสอนแบบ Grammar Translation Method โดยนักเรียนไม่มีโอกาสได้อีกทักษะเลย ในการสอนนั้นครูไม่ได้จัดกิจกรรมให้กับนักเรียนเลยทั้งนี้เนื่องจากเกรงว่า จะสอนเนื้อหาได้ไม่ทันกับหลักสูตร

๒. ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียน พบว่า จำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นมีมากเกินไป ทำให้ครูฝึกนักเรียนได้ไม่ทั่วถึงกัน ทำให้ขาดระเบียบวินัยในชั้น

๓. ปัญหาเกี่ยวกับหนังสือแบบเรียน พบว่า หนังสือแบบเรียนที่ใช้อยู่ส่วนมากเป็นหนังสือซึ่งแต่งโดยชาวต่างประเทศ เนื้อหาหนังสือแบบเรียนส่วนมากจึงไม่เหมาะกับนักเรียนไทย นอกจากนั้น ขนาดตัวหนังสือภาพประกอบบทเรียนส่วนมากไม่ชวนอ่าน และเนื้อหาในหนังสือไม่ค่อยดีนัก

๔. ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์และกิจกรรม พบว่า เวลาสอนครูไม่ได้ใช้อุปกรณ์การสอน เนื่องจากเห็นว่าเสียเวลาและเสียแรงงานในการทำอุปกรณ์

๕. ปัญหาเกี่ยวกับห้องเรียนและการจัดการวางสอนพบว่า ห้องเรียนส่วนมากคับแคบ อยู่ในที่ที่มืด และบรรยากาศของห้องเรียนไม่เอื้ออำนวยต่อการจัดการวางสอนนั้น บางโรงเรียนแยกสอนเป็นวิชา ๆ ไป ทำให้การสอนไม่ได้เป็นไปในลักษณะส่งเสริมให้เด็กมีโอกาสฝึกทักษะ นอกจากนั้น การแยกวิชาสอนทำให้ต้องอาศัยครูสอนหลายคน ทำให้สิ่งของเด็กเรียนไม่สัมพันธ์กัน

006164

ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า

๑. ครูใหญ่หรือผู้บริหารโรงเรียนควรสนับสนุนให้ครูได้มีโอกาสไปรับการอบรมเพิ่มเติมในด้านการสอน เพื่อนำมาปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น

๒. ควรจำกัดจำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นให้เหมาะสม

๓. ทางกระทรวงศึกษาธิการควรสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้มีคุณสมบัติแบบเรียนที่เหมาะสมกับระดับชั้น วัย และประสบการณ์ของเด็กให้มากยิ่งขึ้นเพียงพอต่อการเลือกใช้

๔. ทางโรงเรียนควรให้ความสะดวกแก่ครูในทางจัดหาอุปกรณ์ และส่งเสริมการใช้อุปกรณ์การสอนให้มากขึ้น

๕. ทางโรงเรียนควรปรับแก้เนื้อหาให้เหมาะสมกับชั้น จักบรรยายภาพของห้องเรียน
ในหน้าเรียน และเปลี่ยนวิธีจัดการางสอนโดยไม่แยกสอนเป็นรายวิชา ด้วยการให้ครูคนเดียว
กันสอน

ในปีเดียวกันนี้ อุตัย รัถย์กุล^๑ ได้วิจัยเรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยม
ในโรงเรียนราษฎร์" ปรากฏว่า ปัญหาในการสอนของครูส่วนใหญ่ก็คือ ครูไม่เปลี่ยนแปลง
การสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม คือ การฝึกทักษะทั้ง ๔ ได้แก่ การฟัง
การพูด การอ่าน และการเขียน ผู้วิจัยเสนอว่า ทางโรงเรียนควรส่งเสริมและให้คำแนะนำ
เกี่ยวกับการสอนวิธีนี้ให้แพร่หลายยิ่งขึ้น และพยายามหาทางให้ครูเห็นความสำคัญและประโยชน์
จากการสอนแบบนี้

ใน พ.ศ. ๒๕๐๓ สุริย์ เบียมสุร^๒ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "การสอนอ่านอัง
กฤษในชั้น ป.๓ศ." สรุปได้ว่า ครูมีความสำคัญต่อการเรียน การสอนมาก การศึกษาจะ
บรรลุผลสำเร็จตามความมุ่งหมายที่วางไว้ เพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับครู ถ้าครูไม่มีความรู้ความ
ชำนาญในการสอนแล้ว นักเรียนก็ย่อมไม่ได้รับความรู้ที่แท้จริงจากการเรียน การสอนนั้นก็
ไม่เกิดประโยชน์ ปัญหาเกี่ยวกับตัวครูที่สำคัญคือ ครูไม่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษคือ และไม่
มีความรู้ในวิธีสอนภาษาอังกฤษที่ไคผล

^๑ อุตัย รัถย์กุล "การสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมในโรงเรียนราษฎร์" (วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓) ๕๕ หน้า

^๒ สุริย์ เบียมสุร "การสอนอ่านอังกฤษในชั้น ป.๓ศ." (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรบัณฑิต
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓) ๕๗ หน้า

อำภา ไชกิจดี^๖ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย" ใน พ.ศ. ๒๕๐๓ สรุปผลได้ว่า นักเรียนจะเรียนภาษาอังกฤษได้ดีหรือไม่ขึ้น ขึ้นอยู่กับความสามารถของครูผู้สอนเป็นส่วนใหญ่ คือ ครูจะต้องมีความรู้ทางด้านวิชาการ ความรู้ทางด้านวิชาครูและความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีสอนต่าง ๆ โดยเฉพาะการสอนแบบ Oral Approach และเท่าที่พบอยู่ปรากฏว่า ครูส่วนมากยังไม่พร้อมที่จะดำเนินวิธีสอนแบบนี้ ทั้งนี้เนื่องจากขาดครูที่ได้รับการฝึกอบรมในชั้นระเบียบวิธีสอน ครูที่มีคุณวุฒิพอตลอดจนวัสดุการสอน เช่น หนังสือแบบเรียน อุปกรณ์การสอน เป็นต้น อำภา ไชกิจดีเสนอว่า สถาบันฝึกหัดครูทุกแห่งควรเร่งดำเนินการผลิตครูใหม่มากขึ้น และจัดให้มีการอบรมแก่ครูสอนภาษาอังกฤษที่มีอยู่ใหม่ประสิทธิผลมากขึ้น เพื่อให้ได้ครูสอนภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพดีเพียงพอแก่ความต้องการ

พ.ศ. ๒๕๐๔ กรรณิ เอ็กวิจิตร^๗ ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาและอุปสรรคในการใช้อุปกรณ์การสอนของครูโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรี" สรุปได้ว่า ครูส่วนมากเห็นว่าอุปกรณ์การสอนช่วยให้การสอนได้ผลดีขึ้น สำหรับอุปสรรคในการใช้อุปกรณ์การสอนแบ่งได้เป็น

- ก. อุปสรรคเนื่องจากตัวครู ได้แก่
 ๑. การเลือกใช้อุปกรณ์ไม่ถูก
 ๒. การไม่เคยฝึกฝนอบรมในวิธีการใช้อุปกรณ์มาก่อน
 ๓. ไม่ทราบจะหาวัสดุที่ความต้องการ จะใช้ได้จากที่ใด

^๖อำภา ไชกิจดี "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓) ๕๕ หน้า

^๗กรรณิ เอ็กวิจิตร "ปัญหาและอุปสรรคในการใช้อุปกรณ์การสอนของครูโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๔) ๑๐๕ หน้า

๔. การไม่สามารถยุติอุปกรณได้เอง

๕. ความเบื่อก่อนายทอดอบที่จะใช้อุปกรณการสอบ เพราะใช้อุปกรณแล้วไม่ได้

ผดอะไรเลย

ข. อุปสรรคที่เนื่องมาจากบุคคลภายในโรงเรียนและบุคคลภายนอกได้แก่

๑. ผู้บริหารโรงเรียนไม่สนับสนุนและไม่เห็นความจำเป็นของการใช้อุปกรณ

การสอบ

๒. สถานที่ของโรงเรียนไม่อำนวยความสะดวกในการใช้อุปกรณ เช่น ไม่มีที่

ศึกษา ความคุมแสงสำหรับการฉายไม่ได้ เป็นต้น

๓. อุปกรณของโรงเรียนมีน้อย

๔. ครูไม่สามารถเสนอความคิดเห็นในค่าเงินงานของโรงเรียนเกี่ยวกับบริการอุปกรณการสอบที่โรงเรียนจัดไว้

๕. เวลาไปขอความช่วยเหลือร่วมมือ จากประชาชน และหน่วยงานต่าง ๆ

มักไม่ได้รับความร่วมมือ

ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า การใช้อุปกรณการสอบจะเป็นไปอย่างกว้างขวาง รวดเร็วและมีประสิทธิภาพดีไคนั้น จะต้องเกิดจากร่วมมือของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องและที่สำคัญคือ ทุกคนจะต้องยอมรับสิ่งที่เป็นปัญหานั้นอย่างตรงไปตรงมา แล้วหาทางแก้ไขหรืออุปสรรคที่กีดขวางความสามารถในการใช้อุปกรณการสอบนั้นๆ เสีย

ในปีต่อมา บุชนอย มทานนท์^๑ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๖" โดยการให้นักเรียนฟังเสียงภาษาอังกฤษจากเครื่องบันทึกเสียง ใช้ประชากร ๔๐๐ คน จำนวนโรงเรียน ๔ โรงเรียน พบว่า นักเรียนโรงเรียนสตรีวัฒนาพิทยาราม ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ ๗๒.๗๒ นักเรียนโรงเรียนสตรี

^๑บุชนอย มทานนท์ "การสำรวจความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๖" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๕) ๒๕ หน้า

ศรีสุวิทย์ โคคะแนนเฉลี่ยร้อยละ ๗๖.๖๔ นักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย โคคะแนนเฉลี่ยร้อยละ ๖๔.๓๔ และนักเรียนโรงเรียนราชวินิต โคคะแนนเฉลี่ยร้อยละ ๖๔.๘๖

เพื่อให้การศึกษารองานของนักเรียนดีขึ้น ผู้วิจัยเสนอว่า

- ๑. โรงเรียนควรหาครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา เพื่อให้ให้นักเรียนมีโอกาสฝึกฟังและออกเสียงที่ถูกต้อง
- ๒. โรงเรียนควรมีอุปกรณ์ประกอบการสอนภาษาอังกฤษ เช่น เครื่องบันทึกเสียง
- ๓. ควรใช้วิทยุโรงเรียนช่วยเหลือในการสอนภาษาอังกฤษในชั้นการฝึกฟังและออกเสียง
- ๔. การฝึกทักษะต่าง ๆ ในการเรียนภาษาอังกฤษ ควรทำตั้งแต่ชั้นเล็ก ๆ เมื่อเด็กเริ่มเรียนภาษา เพื่อให้เกิดความเคยชินและง่ายแก่การฝึกหัดในชั้นต่อไป
- ๕. ครูที่สอนภาษาอังกฤษควรฝึกฝนให้สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา เพื่อจะได้เป็นแบบแก่นักเรียนได้ต่อไป

พ.ศ. ๒๕๐๕ นันทนา อึ้งสกุล* ได้วิจัยเรื่อง "การสำรวจทัศนคติเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ สายอาชีพ (แผนกพาณิชยการ)" พบว่า วิชาภาษาอังกฤษที่นักเรียนทราบดีชอบ คืออ่านอังกฤษ และไม่ชอบวิชาไวยากรณ์อังกฤษ การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในชั้นมัธยมกับชั้นเรียนแผนกพาณิชยการมีสัมพันธ์กัน

ในปีเดียวกันนี้

Suda Laisuvarn, Manwong Duangpratiep, และ Nat

*นันทนา อึ้งสกุล "การสำรวจทัศนคติเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ สายอาชีพ (แผนกพาณิชยการ)" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๕) หน้า

๒๐

Suda Laisuvarn, Manwong Duangpratiep, Matsawong Pleaumpanya,

"A Study of Needs of Teachers of English in the Secondary Schools in Bangkok and Dhonburi" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๕) หน้า

sawong Pleaumpanya ^{๒๐} ได้ทำการวิจัยเรื่อง "A Study of Needs of Teachers of English in the Secondary Schools in Bangkok and Dhonburi" สรุปได้ว่า สำหรับปัญหาที่ครูพบว่า ครูส่วนมากชอบสอนและสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ แต่ไม่ค่อยมีความมั่นใจในการสอน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะครูผู้สอนไม่ทราบความสามารถที่ตนเองมีอยู่ และครูส่วนมากรู้สึกว่าไม่มีอิสระที่จะอภิปรายปัญหาต่าง ๆ ที่ตนประสบอยู่กับผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ สาเหตุประการหนึ่งที่เป็นเหตุนี้ เนื่องจากไม่มีเวลาว่างพอ สำหรับปัญหาทางด้านการสอนพบว่า มีปัญหาในด้านระเบียบวิธีสอน แบบเรียน อุปกรณ์การสอน ครูไม่ได้รับความช่วยเหลือในด้านการปรับปรุงการสอนเพียงพอ ครูต้องการมีส่วนร่วมในการสัมมนา การประชุมครู และการอบรมครูเกี่ยวกับความเจริญของงานทางอาชีพ โดยเฉพาะมีความต้องการไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ และต้องการความสะดวกในด้านการจัดการสอน เฉพาะอย่างยิ่งความพอใจในความรู้ของอุปกรณ์ที่จะช่วยในการสอน และวารจกกิจกรรรมต่าง ๆ

ในปีต่อมา ทองสุข รัตนศรีวงศ์ ^{๒๑} ได้ทำการสำรวจปัญหาทางการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนจังหวัดพระนครและธนบุรี ในโรงเรียนรัฐบาล ๕ โรงเรียน และโรงเรียนราษฎร์ ๕ โรงเรียน จำนวนครู ๑๐๐ คน และนักเรียน ๕๐๐ คน พบว่า นักเรียนชอบเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุดร้อยละ ๒๔.๒๐ จำนวนนักเรียนเข้าเป็นสมาชิกชุมนุมภาษาอังกฤษตามความสนใจร้อยละ ๑๓.๕๗

เกี่ยวกับปัญหาทางการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรพบว่า

- ๑. ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของครู นักเรียน และผู้ปกครอง ยังไม่เพียงพอ
- ๒. ความชำนาญของครูและนักเรียนยังไม่พอ
- ๓. ขาดความร่วมมือจากครูใหญ่ ครู และเด็กเรียน

^{๒๐}ทองสุข รัตนศรีวงศ์ "ปัญหาทางการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๖) ๔๕ หน้า

- ๔. เงิน เวลา และสถานที่ ตลอดจนสิ่งแวด้อมยังไม่ดีพอ
- ๕. ขาดความสนใจ และสนับสนุนจากกระทรวง
- ๖. ขาดตัวบุคคลที่จะมาทำเนื้องาน เช่น วิทยากร ครูที่มีความรู้โดยเฉพาะ
- ๗. ไม่มีการวางโครงการระยะยาวและนโยบายมาดก่อน
- ๘. จักกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่เหมาะสมกับวิชาที่เรียนในหลักสูตร
- ๙. ไม่มีการติดตามผล หรือการวัดผล
- ๑๐. ไม่มีบันทึกผลต่าง ๆ ที่ทำไปแล้ว

ควงรัตน์ ประคัมแก้ว^{๒๒} ได้วิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม.ศ. ๓ ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรี" ใน พ.ศ. ๒๕๐๗ และพบว่า นักเรียนส่วนมากชอบเรียนภาษาอังกฤษ การที่นักเรียนมีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษเพราะความรู้ไม่ดี ทำให้ไ้คะแนนไม่ดี สิ่งนี้นักเรียนส่วนมากต้องการการเรียนภาษาอังกฤษโดยมีอุปกรณ์การสอน เช่น ทั้งจากเครื่องบันทึกเสียง หรือคุณภาพบทร์ประกอบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นอกจากนี้นักเรียนยังสนใจและต้องการฝึกทักษะทั้ง ๔ เพื่อเป็นพื้นฐานช่วยให้การเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้น

ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

- ๑. การสอนวิชาภาษาอังกฤษควรให้นักเรียนเห็นประโยชน์จากการเรียนด้วยการสอนสิ่งที่มีความหมาย เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันหรือเรียนต่อในชั้นสูงได้
- ๒. ครูควรสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนโดยชี้ให้เห็นความสำคัญและวางรากฐานการเรียนภาษาอังกฤษของตนเองไว้ดีโดยเริ่มจากทักษะที่ง่ายและน่าสนใจก่อนแล้วให้ยากขึ้นตามลำดับ

^{๒๒}ควงรัตน์ ประคัมแก้ว "การสำรวจปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม.ศ. ๓ ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตร์บัณฑิต คณะคุรุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๗) ๘๒ หน้า

๑. ควรมีอุปกรณ์การสอนวิชาภาษาอังกฤษให้นักเรียนบ้างและควรมีทัศนศึกษะ
ทั้ง ๔ คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียนสม่ำเสมอ เพราะจะทำให้การเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษได้ผลยิ่งขึ้น

ในปีเดียวกันนี้ ศิษย์บรรณ สุวรรณช่าง^{๒๒} ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจครู
โรงเรียนรัฐบาลจังหวัดชลบุรี พ.ศ. ๒๕๐๗" สรุปได้ว่า

๑. เกี่ยวกับระดับการครองชีวิตหรือเศรษฐกิจของครูโรงเรียนรัฐบาลนั้น พบว่า
ฐานะทางการเงินของครูร้อยละ ๔๑ ตอบว่า การเงินพอใช้อย่างประหยัด ร้อยละ ๑๒ ตอบ
ว่า ไม่พอใช้ต้องกู้ยืมจากผู้อื่น และร้อยละ ๑๗ ตอบว่า ไม่พอใช้

๒. เกี่ยวกับระดับวุฒิของครูโรงเรียนรัฐบาลพบว่า ครูร้อยละ ๓๗ มีวุฒิเทียบ
เท่าอนุปริญญา ร้อยละ ๑๗ มีวุฒิป.ป. ร้อยละ ๑๑ มีวุฒิปริญญาตรี ร้อยละ ๒๕ กำลัง
ศึกษาอยู่

๓. เกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ส่วนตัวและครอบครัว พบว่า ครูร้อยละ ๗๐
ชีวิตความเป็นอยู่ในครอบครัวรักแ่่งกัน เนื่องมาจากรายได้ไม่พลเลี้ยงครอบครัว ร้อยละ ๓๒
มีสุขภาพปานกลาง ร้อยละ ๓๓ สุขภาพไม่ดี เนื่องจากไม่มีเวลาพักผ่อนเพียงพอ

เกี่ยวกับที่พักครู ครูส่วนมากที่สุด คือร้อยละ ๒๔ ตอบว่าอยู่บ้านเช่า ร้อยละ ๒๒
อยู่บ้านพักทางโรงเรียนหรือของราชการและบ้านบิดามารดา ร้อยละ ๒๑ อยู่บ้านของตนเอง

๔. ทัศนคติต่อการเป็นครูโรงเรียนรัฐบาลพบว่า เป็นครูด้วยความเต็มใจและ
ชอบอาชีพครู

๕. ความรู้สึกที่มีต่อการสอนพบว่า ครูร้อยละ ๑๒ ตอบว่า ชอบการสอนปาน
กลาง ครูร้อยละ ๓๐ ตอบว่าชอบการสอนมาก

๖. การศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม พบว่า ร้อยละ ๔๒ หากความรู้เพิ่มเติม เพื่อ

^{๒๒}ศิษย์บรรณ สุวรรณช่าง "การสำรวจครูโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดชลบุรี พ.ศ.
๒๕๐๗" (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์บัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๕)

หาความก้าวหน้าในอาชีพ ร้อยละ ๒๒ หากความรู้เพิ่มเติมเพื่อให้ได้เงินเดือนสูงขึ้น ร้อยละ ๑๔ หากความรู้เพิ่มเติมเพื่อประดับความรู้

๗. สถิติการและบริการที่ครูได้รับ พบว่า ครูร้อยละ ๒๗ เห็นว่ามีติดขัดประการทางอาชีพมากขึ้น และครูร้อยละ ๒๒ เห็นว่าได้ความรู้ทางวิชาการ จากการเป็นสมาชิกคุรุสภา

- ๘. ความพึงพอใจและความช่วยเหลือที่ครูต้องการ คือ
 - ๘.๑ ครูต้องการที่จะศึกษาคือ
 - ๘.๒ ขอให้ทางโรงเรียนออกค่าใช้จ่ายในการอบรมให้
 - ๘.๓ ครูควรได้รับความช่วยเหลือทางการเงินในคราวจำเป็น
 - ๘.๔ ครูควรได้รับความช่วยเหลือในเรื่องที่อยู่อาศัย
 - ๘.๕ ครูควรได้รับความช่วยเหลือในค่าอาหารรายโคหิเศษ
 - ๘.๖ ครูควรได้รับความช่วยเหลือทางด้านวิชาการ

ในปีเดียวกันนี้ นวลศรี เจริญรัตน์^๒ ได้สำรวจสาเหตุของครูไม่ทำการบ้านส่งครูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวนโรงเรียน ๕ โรงเรียน จำนวนประชากรโรงเรียน ๘๘ คน รวม ๒๕๐ คน และพบว่า สาเหตุของความไม่พร้อมในการทำการบ้านเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการสอนของครูพบว่า นักเรียนร้อยละ ๔๑.๔๔ กล่าวว่า ครูพูดเสียงค่อย ร้อยละ ๒๔.๐๕ กล่าวว่า ครูสอนไม่สนุก ร้อยละ ๒๐.๒๒ กล่าวว่า ครูสอนนอกเรื่องไม่ได้เนื้อหาเท่าที่ควร และร้อยละ ๑๑.๔๑ กล่าวว่า ครูพูดเร็วเกินไป

^๒ นวลศรี เจริญรัตน์ "สาเหตุของครูไม่ทำการบ้านส่งครูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓)

ในปีเดียวกันนี้อีกเช่นกัน บุญอิน หังสะธาก^{๒๔} ได้วิจัยเรื่อง "การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาจังหวัดนครนายก" สรุปได้ว่า ปัญหาที่เป็นอุปสรรคมากที่สุดต่อการเรียน เรียงตามลำดับมาคือน้อยดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียนเอง พบว่า
 - ๑.๑ สติปัญญาไม่ดี
 - ๑.๒ มองไม่เห็นทางศึกษาต่อ
 - ๑.๓ ชาติที่ปรึกษา
 - ๑.๔ ฝากศิษระ เสมอ
 - ๑.๕ ไม่ชอบเรียนวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ เนื่องจากครูสอนไม่เข้าใจจนแจ่มแจ้ง
 - ๑.๖ ไม่รู้จักใช้เวลาร่างให้เป็นประโยชน์
 - ๑.๗ ไม่ทราบแนวทางประกอบอาชีพ
๒. ปัญหาเกี่ยวกับที่บ้าน
 - ๒.๑ ฐานะทางบ้านไม่ดี ทำให้มีอุปสรรคต่อการเรียนไม่ครบ
 - ๒.๒ ผู้ปกครองไม่สนับสนุนส่งเสริมและให้กำลังใจในการเรียน
 - ๒.๓ มาอยู่ไกลโรงเรียน
 - ๒.๔ มีเสียงรบกวนขณะทำงานเกี่ยวกับการศึกษาที่บ้าน
๓. ปัญหาเกี่ยวกับทางโรงเรียน
 - ๓.๑ ครูดูแลไม่ทั่วถึง ไม่ให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน
 - ๓.๒ ครูอาจารย์ไม่เพียงพอ
 - ๓.๓ อุปกรณ์การสอนไม่ครบ
 - ๓.๔ ขาดบริการที่ดีในเรื่องน้ำดื่ม ส้วม

^{๒๔}บุญอิน หังสะธาก "การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา จังหวัดนครนายก" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓) ๑๔๖ หน้า

๓.๕ ครูอธิบายไม่เข้าใจและขาดสอนบ่อย ๆ

๔. ปัญหาเกี่ยวกับการคมนาคม

๔.๑ เมื่อนักเรียนมีปัญหาจะปรึกษาเพื่อนเป็นส่วนใหญ่

๔.๒ นักเรียนไม่ชอบเรียนรวมกับเพื่อนต่างเพศ

ผู้วิจัยเสนอว่า ทางโรงเรียนควรเปิดบริการแนะแนวในสถานการศึกษา ด้านแนะแนวส่วนตัวและสุขภาพ ตลอดจนการแนะแนวทางอาชีพให้กว้างขวาง

เรื่อง อุทม์บรรเทิง^{๒๖} ได้ส่งแบบสอบถามสำรวจปัญหาและอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาจังหวัดนครพนม ในปีเดียวกันนี้ คือ พ.ศ. ๒๕๐๓ โดยให้นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลจำนวน ๕ โรงเรียน ได้ตัวแทนประชากร ๔๖ คน ได้คำตอบที่ใช้ได้จริง ๓๐๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๖.๔๓ พบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการเรียนของนักเรียนส่วนมากแสดงความรู้สึกว่ เกิดจากครู เช่น ครูไม่เป็นกันเองกับนักเรียน ทำให้นักเรียนขาดความสนใจและว่าเหลว ครูบางคนสอนไม่เข้าใจและนักเรียนไม่ชอบครู ผู้วิจัยเสนอว่า ครูควรจะวิเคราะห์การสอนของตนเอง โดยเนทาอย่างยิงครูจะต้องเป็นผู้ที่มีใจกว้างยอมรับฟังความคิดเห็น เพื่อหาทางปรับปรุงการสอนของตนเองให้ดียิ่งขึ้น เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนของครูและนักเรียนได้ผลเต็มที่

ใน พ.ศ. ๒๕๐๓ สุคนธ์ ทัตท์พงษ์^{๒๗} ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนของโรงเรียนราษฎร์ ปี ๒๕๐๓" โดยใช้โรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดนครพนม จำนวน ๑๐ โรงเรียน ส่งแบบสอบถามทั้งสิ้น ๒๐๐ ฉบับ ได้คืน ๑๖๒ ฉบับ สรุปผลได้ว่า โรงเรียนส่วนมากมีห้องเก็บวัสดุและอุปกรณ์การสอน แต่การขอใช้ห้องและอุปกรณ์จะ

^{๒๖}เรื่อง อุทม์บรรเทิง "การสืบค้นปัญหาและอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา จังหวัดนครพนม" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓) ๑๔๓ หน้า

^{๒๗}สุคนธ์ ทัตท์พงษ์ "การสำรวจปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนของโรงเรียนราษฎร์ ปี ๒๕๐๓" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓) ๗๑ หน้า

ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ควบคุมก่อน ครูส่วนมากไม่ได้ใช้อุปกรณ์การสอนทุกชั่วโมง เนื่องจากเห็นว่าไม่จำเป็น เหตุผลรองลงมาคือ หาอุปกรณ์การสอนที่ทองการไม่ได้ และไม่มีเวลาในการเตรียมของใช้ อุปกรณ์การสอน

เกี่ยวกับอุปสรรคในการใช้ อุปกรณ์การสอน แยกได้ ๒ ทาง คือ

ก. อุปสรรคที่เกิดจากโรงเรียน ได้แก่

๑. อุปกรณ์การสอนไม่สอดคล้องกับความต้องการ
๒. สถานที่ของโรงเรียนไม่เอื้อในการใช้ อุปกรณ์
๓. ผู้บริหารของโรงเรียนไม่ให้ความสนับสนุนและไม่เห็นความจำเป็นของการใช้ อุปกรณ์การสอน
๔. ครูไม่สามารถจะเสนอความคิดเห็นในการดำเนินงานของโรงเรียนเกี่ยวกับบริการอุปกรณ์การสอนที่โรงเรียนจัดให้

ข. อุปสรรคที่เกิดจากตัวครู ได้แก่

๑. ครูเห็นว่า การไม่ใช้ อุปกรณ์ที่สอน ได้ดี เท่าที่คิดว่าเป็นเมื่อใช้ อุปกรณ์
๒. ครูไม่เคยได้รับการฝึกอบรมในการใช้ อุปกรณ์ต่าง ๆ มาก่อน
๓. ครูไม่ทราบแหล่งวัสดุอุปกรณ์
๔. ไม่สามารถผลิตอุปกรณ์ขึ้นเองได้
๕. ต้องจ่ายเงินส่วนตัวซื้ออุปกรณ์
๖. การเตรียมและการใช้ อุปกรณ์ทำให้เสียเวลาในการทำงานอื่นที่มีประโยชน์กว่า
๗. เลือกลำดับอุปกรณ์ไม่เป็น
๘. เกิดความเบื่อหน่าย และทอดทิ้งที่จะใช้ อุปกรณ์

ผู้วิจัยเสนอว่า ครูใหญ่และผู้บริหาร ตลอดจนครูทองมองเห็นความสำคัญของการใช้ อุปกรณ์การสอน และร่วมมือกันขจัดอุปสรรคการใช้ อุปกรณ์การสอนทั้งถาวรให้หมดไป

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๔ เจียรนีย์ สุรคสิธิ^{๒๔} โค้ดการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูต่อการสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนคร ธนบุรี" ปรากฏว่าครูส่วนใหญ่เห็นว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจและมีประโยชน์ ผู้บังคับบัญชา นักเรียน และเพื่อนครูให้ความสนใจต่อการสอนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับครูสอนวิชาอื่น ๆ เนื้อหาในหลักสูตรมีมากเกินไปที่จะจัดกิจกรรมให้เหมาะสมได้ การสอนวิชาภาษาอังกฤษควรฝึกทักษะทั้ง ๔ ด้าน คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และต้องให้เหมาะสมกับวัยและชั้นของนักเรียน ต้องมีการวัดผลสม่ำเสมอทุกครั้งที่จบบทเรียน ตัวครูเองควรหาทางเพิ่มพูนความรู้ เพื่อให้มีวิธีสอนที่เหมาะสม และทันสมัยอยู่เสมอ ผู้วิจัยได้เสนอว่า กระทรวงศึกษาธิการควรพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรใหม่ เนื้อหาที่เหมาะสมที่จะจัดกิจกรรมการสอนให้เหมาะสม ผู้บริหารโรงเรียนควรสนับสนุนครูให้ความงอกงามทางอาชีพด้วยการส่งเสริมให้ครูได้รับการอบรมเพิ่มเติม จัดชั้นเรียนและชั่วโมงสอนให้พอเหมาะกับครูแต่ละคน ตลอดจนจัดหาวัสดุการสอนให้เพียงพอ ตัวครูเองก็ควรพยายามศึกษาหาความรู้ เพื่อให้มีความรู้กว้างขวางซึ่งความรู้ที่ได้นี้จะส่งผลกระทบต่อไม่เพียงนักเรียน

เท่าที่โค้ดศึกษาการวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การวิจัยนี้แล้ว จะเห็นได้ว่า การค้นคว้าที่ไค้มาทำมาแล้วนั้น ไม่ได้เจาะจงถึงปัญหาหรืออุปสรรคในการสอนภาษาอังกฤษโดยตรง ดังนั้น ผลงานวิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" จึงเป็นผลงานชิ้นใหญ่อีกชิ้นหนึ่งเกี่ยวกับการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

^{๒๔}เจียรนีย์ สุรคสิธิ "ความคิดเห็นของครูต่อการสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนคร ธนบุรี" (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๔) ๒๒๖ หน้า